

ПРОЦЕДУРИ ПРИЙНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТІВ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ : ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ

ІЩЕНКО Іван Володимирович - кандидат юридичних наук, начальник ГУНП у Вінницькій області

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0873-5207>

УДК 342.9

DOI 10.32782/EP.2023.1.11

У межах наукової статті звертається увага, що адміністративне законодавство України потребує радикального оновлення, результатом якого має стати запровадження нової ідеології функціонування органів публічної влади, їх посадових осіб та інших суб'єктів, які законом уповноважені здійснювати владні управлінські функції.

Наголошено, що вирішальне місце для належного регулювання процедури прийняття адміністративних актів у діяльності органів Національної поліції із врахуванням реалізації превентивної функції держави, а також для правильного застосування відповідних адміністративно-правових норм здійснено теоретичне з'ясування понять «процедура», «правова процедура» та «адміністративна процедура».

Доведено, що сутність адміністративної процедури прийняття адміністративних актів при здійсненні превентивної діяльності Національної поліції полягає безпосередньо в тому, що остання врегульована нормами адміністративно-процедурного права перебуває в межах повноважень органів та підрозділів Національної поліції, що передбачено нормами чинного законодавства, у тому числі внутрішньовідомчими нормативними актами, та спрямовані на вирішення конкретних, індивідуальних справ щодо забезпечення в першу чергу, основних прав і свобод людини і громадянина, а також інтересів суспільства, по-друге, превентивної функції держави.

Виокремлено основні ознаки адміністративної процедури прийняття адміністра-

тивних актів при здійсненні превентивної діяльності Національної поліції: 1) регламентується адміністративно-процедурними нормами; 2) представлена сукупністю однорідних організаційно-розпорядчих дій, які реалізуються послідовно, в певному порядку та узгоджуються між собою; 3) метою здійснення є забезпечення превентивної функції держави; 4) забезпечується застосуванням примусових заходів; 4) є цілеспрямованою; 5) кінцевим результатом є прийняття або ухвалення індивідуального адміністративного акта.

Ключові слова: адміністративна процедура, правова процедура, адміністративний акт, органи Національної поліції, превентивна функція держави, превентивна діяльність.

Постановка проблеми

На сучасному етапі розвитку українського суспільства потребують нової оцінки місця і ролі держави. Зокрема, Конституція України проголошує головним обов'язком держави утвердження і забезпечення прав і свобод людини і громадянина, а також встановлює принцип, згідно з яким саме ці права і свободи та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави (стаття 3 Конституції України). Визначальною ознакою розвитку законодавства, зокрема адміністративного, у демократичних країнах є його спрямованість на забезпечення прав і законних інтересів осіб у відносинах із державою та її органами. Однією з найважливіших гарантій цього є чітка регламентація процедурного аспекту відносин особи і вла-

ди [1]. Враховуючи вказане, органи Національної поліції, реалізуючи превентивну функцію держави діють не свавільно, а будують свою діяльність відповідно до вимог чинного законодавства, зокрема, адміністративно-процедурного. Це, по-перше, забезпечує рівність осіб перед законом, адже до всіх однопорядкових справ застосовується однакова процедура, а по-друге, існування законодавчо встановленої процедури є вихідною точкою для здійснення контролю, зокрема судового, за законністю діяльності органів Національної поліції [1].

Недаремно О.В. Джафарова доводить, що превентивна діяльність Національної поліції, – це окрема превентивна функція держави, яка реалізується Національною поліцією, зміст якої вмонтовано в завдання та повноваження поліцейських і представляє собою систему взаємоузгоджених, системних, цілеспрямованих випереджувальних заходів і дій, які спрямовані на перешкоджання виникненню тих чи інших форм соціальних відхилень, девіантної поведінки, а також їх розповсюдження у суспільстві [2, с. 178].

Метою дослідження полягає в необхідності наукового пошуку щодо розуміння процедури прийняття адміністративних актів у діяльності органів та підрозділів Національної поліції з урахуванням реалізації превентивної функції держави.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Варто відмітити, що питанням наукового дослідження адміністративних процедур останнім часом приділяється увага в працях вчених-адміністративістів. Це безпосередньо пов'язано із тією дилемою, яка стоїть перед наукою на шляху побудови дієвої практики реалізації органами публічної влади процедурних питань, які виникають у межах компетенції останніх. Крім того, прийнято закон України «Про адміністративні процедури», набрання чинності якого відбудеться 15 грудня 2023, але в той же час його дія спрямована на забезпечення ефективного та якісного рівня законодавчої регламентації процедур зовнішньоуправлінської діяльності органів публічної влади, їх посадових осіб

та інших суб'єктів, які законом уповноважені здійснювати владні управлінські функції, та захисту прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у відносинах із державою [1].

Серед науковців, які займалися питаннями реалізації адміністративних процедур у діяльності органів публічної влади та Національної поліції, зокрема, доцільно назвати: В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурку, Д. М. Бахраха, Р. Ф. Васильєва, І. П. Голосніченка, О.В. Джафарову, Є. В. Додіна, В. Н. Дубовицького, Л. В. Ковалья, А. Т. Комзюка, І. В. Опришка, В. Г. Перепелюка, В. Н. Тимошука, Ю. О. Тихомирова, Н. М. Тищенко та інших, але маємо констатувати, що серед вчених відсутня однастайність щодо її змістовного наповнення.

Виклад основного матеріалу

На сьогодні адміністративне законодавство України потребує радикального оновлення, результатом якого має стати запровадження нової ідеології функціонування органів публічної влади, їх посадових осіб та інших суб'єктів, які законом уповноважені здійснювати владні управлінські функції [1].

До того ж прийняття країнами-членами Ради Європи актів, які регулюють адміністративні процедури, передбачено, зокрема, прийнятими Комітетом Міністрів Ради Європи Резолюціями та Рекомендаціями Ради Європи (наприклад, Резолюція (77) 31 про захист особи відносно актів адміністративних органів, Рекомендація № R (80) 2 стосовно здійснення дискреційних повноважень адміністративними органами, Рекомендація № R (87) 16 щодо адміністративних процедур, які зачіпають велику кількість осіб та інші). У більшості європейських країн ефективно діють кодифіковані акти, присвячені детальній регламентації процедур у діяльності органів публічної влади в частині їх взаємовідносин з фізичними та юридичними особами [1].

У продовження вказаному, О.В. Джафарова вказує, що в умовах сучасного розвитку української держави, коли невиконання законів окремими посадовими особами стало прямим виявом та однією з умов правового свавілля, адміністративні процедури набу-

вають особливої гостроти. У чинному адміністративному законодавстві України саме процедурну частину найменш розроблено. Процедурний механізм є невід'ємним елементом нормативно-правового регулювання щодо реалізації практично всіх різновидів матеріальних норм, це стосується і дозвільної діяльності [3, с. 200].

Отже, вирішальне місце для належного регулювання процедури прийняття адміністративних актів у діяльності органів Національної поліції із врахуванням реалізації превентивної функції держави, а також для правильного застосування відповідних адміністративно-правових норм має теоретичне з'ясування понять «процедура», «правова процедура» та «адміністративна процедура».

На початку вкажемо, що процедура (франц. *procedure*, від лат. *procedere* – просуватися) – порядок, наступність, послідовність у вчиненні відповідних дій для досягнення певного результату. Процедура у правовому розумінні – це врегульований законом, іншими нормативно-правовими актами порядок, який складається з послідовних дій і спрямований на досягнення правового результату [4, с. 185–186]. Як зазначає О. В. Кузьменко, етимологія слова «процедура» бере свій початок у латинській мові від слова «*procedere*» (рухаюся), в українській та російській мовах відповідний термін з'явився шляхом запозичення його французькомовної трансформації – «*procure*», яка має аналогічне значення [5, с. 219–220].

В. П. Тимошук вказує, що «процедура» має багато спільного з поняттям «правова процедура» [6, с. 59]. У цілому правова процедура безпосередньо спрямована на досягнення відповідної мети, що становить собою кінцевий результат правового забезпечення, і таким чином відбувається послідовний, цілеспрямований та позитивний результат юридичної діяльності.

Н. Р. Нижник відмічає, що процедури, як і будь-яке об'єктивне правове явище, має нормативний і фактичний прояв. З одного боку боку є сукупністю загальноприйнятих і специфічних дій, які визначають послідовність вчинення різних дій і взаємодій між учасниками державно-управлінських відносин чи оформлення будь-яких справ,

спрямованих на досягнення певного завершального результату. З іншого боку, процедури повинні виступати орієнтиром для дій. Критеріями наявності процедурної упорядкованості діяльності є: ясна цільова спрямованість, зорієнтованість на конкретний об'єкт управління, тривалість у часі, послідовність вчинення процедурних дій та їх документальна фіксація [7].

Р. С. Мельник наголошує, що питання процедурної складової діяльності публічної адміністрації є актуальним та важливим також і для законодавства інших країн. Розвиток європейського адміністративного права взагалі та німецького адміністративного права, зокрема, в останні десятиріччя здійснювався передусім у напрямку його процедуралізації. Ці ж тенденції зберігаються й у законодавстві Європейського Союзу, у межах якого процедурні питання також займають важливе місце. Такий стан справ дозволяє вченим стверджувати, що на довгострокову перспективу з усіх галузей адміністративного права саме процедурне право першим може бути придатним для того, щоб стати предметом для кодифікації на рівні права Співтовариств [8, с. 354]. Подібна увага до адміністративних процедур пояснюється тими завданнями, які вирішуються за рахунок їх запровадження. У цьому плані цілком обґрунтованими виглядають думки, що адміністративні процедури: дозволяють застосувати загальні положення конституційного права до конкретної ситуації, що має місце за участю приватної особи та публічної адміністрації; підтримують фізичну особу як носія основних прав перед публічною адміністрацією; забезпечують рівність приватних осіб перед законом, адже до усіх однопорядкових справ застосовується однакова процедура; гарантують панування правової безпеки у державі завдяки тому, що адміністративні рішення не можуть свавільно прийматися або знову скасовуватися суб'єктами публічної адміністрації, а тільки за наявності відповідних передумов та в рамках встановленої процедури; забезпечують правомірність діяльності публічної адміністрації; стають вихідною точкою для здійснення контролю, зокрема судового, за законністю діяльності публічної адміністрації; підвищують якість

рішень, що приймаються суб'єктами публічної адміністрації на предмет їх фахової коректності та професійної ефективності [9, с. 5; 10; 11, с.16; 12, с. 208].

Вищезазначене є особливо актуальними для України, оскільки досі більшість процедурних елементів відносин органів публічної влади, їх посадових осіб та інших суб'єктів, які законом уповноважені здійснювати владні управлінські функції, з громадянами або не регулюються законодавством взагалі або ж регулюються підзаконними нормативно-правовими актами [1].

Тобто дослідження адміністративної процедури в діяльності органів публічної влади є актуальним як на теоретичному рівні, так і нормотворчому.

У наукових працях вчені досліджують різні аспекти здійснення адміністративних процедур органами публічної влади. Так, О.В. Джафарова під адміністративною процедурою розуміє нормативно встановлений порядок послідовно здійснюваних процедурних дій суб'єктів відповідних адміністративно-правових відносин і прийняття актів щодо реалізації їх прав та обов'язків [3, с. 203].

О. С. Лагода в межах монографічного дослідження дійшов висновку, що адміністративна процедура – це встановлений законом порядок розгляду та вирішення індивідуальних справ органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, який закінчується прийняттям адміністративного акта або укладанням адміністративного договору [13, с. 37]. Основне спрямування адміністративної процедури – це забезпечення основних прав і свобод людини і громадянина у відносинах із органами публічної влади.

В. В. Петьовка у своєму монографічному дослідженні «Надання адміністративних послуг в Україні : теорія і практика» здійснив спробу визначити поняття адміністративної процедури на підставі сформульованих ознак. При цьому ознаки такої процедури систематизовано у дві групи: загальні, тобто ті, що притаманні адміністративній процедурі і дозволяють ідентифікувати її як правове явище, та спеціальні, що стосуються ознак адміністративної процедури предметної належності. Спеціальні ознаки мають містити:

конкретизацію мети здійснення відповідних дій, суб'єктну складову відповідних відносин та вид юридичного акту як результату процедури надання адміністративних послуг. Під адміністративною процедурою надання адміністративної послуги вчений розуміє сукупність послідовно здійснюваних, визначених законодавством дій уповноважених органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, спрямованих на сприяння легалізації фізичною чи юридичною особою конституційно визначеного права, внаслідок здійснення яких такий орган чи його посадова особа приймає правовий акт індивідуальної дії [14, с. 128].

А. В. Щерба звертає увагу, що категорія «адміністративна процедура» – це нормативно встановлений порядок прийняття та виконання суб'єктами відповідних адміністративно-правових відносин управлінського акта та порядок вчинення адміністративних організаційних дій (заходів) з метою реалізації й забезпечення прав, свобод, законних інтересів та обов'язків фізичних та юридичних осіб [15, с. 33].

Крім того, слухними є ознаки адміністративної процедури, які виокремлює А. В. Щерба, а саме: а) нормативну визначеність адміністративно-процесуальними нормами; б) становить однорідну групу організаційно-розпорядчих процедурно-процесуальних дій; в) ці дії здійснюються з метою реалізації матеріальних адміністративно-правових норм, а також у деяких випадках матеріальних норм інших галузей права; г) цілеспрямованість однорідних процедурно-процесуальних дій; д) є частиною адміністративного процесу; е) завершуються оформленням управлінського рішення [15, с. 33].

О.А. Будь під адміністративною процедурою в діяльності Національної поліції пропонує розуміти урегульований чинним законодавством порядок розгляду та вирішення уповноваженим суб'єктом, у межах його повноважень, адміністративних справ й ухвалення рішень, спрямованих на забезпечення реалізації прав, свобод та інтересів осіб та виконання функцій держави [16, с. 165]. Аналогічне визначення надано О.Ю. Салмановою, як сукупність послідовних дій суб'єкта

владних повноважень з реалізації поставлених перед ним завдань, що здійснюється у чіткій відповідності із законодавством та спрямована на забезпечення реалізації прав, свобод та законних інтересів фізичними та юридичними особами [17, с. 256].

У той же час О.А. Будь, спираючись та компілюючи наукові здобутки вчених пропонує наступну класифікацією адміністративних процедур, застосовуючи наступні критерії: 1) за функціональним призначенням (залежно від виду (спрямованості) діяльності публічної адміністрації): «зовнішньоапаратні» та «зовнішньоспрямовані» адміністративні процедури; 2) за наявністю чи відсутністю спору у відносинах між адміністративним органом та приватною особою: юрисдикційні та неюрисдикційні; 3) за суб'єктами ініціативи: «заявні» та «втручальні» процедури; 4) за ступенем обмеження прав приватних осіб: дозвільні таповідомні; 5) за порядком здійснення адміністративної процедури: звичайні та спрощені процедури (формальні та неформальні); 6) залежно від предмета діяльності публічної адміністрації (від мети, яка досягається застосуванням адміністративної процедури): правонаділяючі, реєстраційні, ліцензійно-дозвільні, контрольно-наглядові, екзаменаційно-конкурсні, державно-заохочувальні, експертно-засвідчувальні [18, с. 34–49; 16, с. 166].

В. Ю. Кікнчук у межах монографічного дослідження надає наступне визначення адміністративних процедур проходження служби в органах внутрішніх справ як урегульований адміністративно-правовими нормами та обов'язковий для виконання порядок розгляду та вирішення внутрішньоорганізаційних індивідуальних справ, пов'язаних із службовою діяльністю [19, с. 178]. Надаючи визначення адміністративної процедури вчений не зазначає, що остання закінчується прийняттям адміністративного акту, який має важливе значення, оскільки безпосередньо спрямовано з особливостями проходження служби в органах внутрішніх справ. Це може бути пов'язано з оскарженням винесеного адміністративного акту, який може бути пов'язано з притягненням до дисциплінарної відповідальності.

Крім того, В. Ю. Кікнчук до особливостей адміністративних процедур проходження служби в органах внутрішніх справ відносить: 1) сферу їх реалізації є органи внутрішніх справ; 2) регламентуються нормативно-правовими актами, які містять норми адміністративного законодавства, більшою мірою, відомчого – системи МВС України; 3) суб'єктами таких процедур є: з одного боку, атестований працівник органів внутрішніх справ, з іншого – керівник (начальник) або інша особа, яка наділена владними повноваженнями щодо вирішення окремих питань, пов'язаних із проходженням служби; 4) мають службову спрямованість, оскільки пов'язані із врегулюванням подібних за змістом та призначенням питань, що стосуються державної служби; 5) мають внутрішню спрямованість, оскільки пов'язані із врегулюванням внутрішньоорганізаційних питань органів внутрішніх справ; 6) дисциплінують, підвищують організованість і дієвість учасників адміністративних відносин, які виникають з питань проходження служби в органах внутрішніх справ, оскільки визначають порядок, місце, час, методи та інші важливі складові їх взаємовідносин; 7) полягають у розгляді і вирішенні індивідуальних справ, що мають юридичне значення; 8) обов'язкові для виконання, їх порушення призводить до анулювання прийнятих рішень [19, с. 179].

Учений звертає увагу на обов'язковість виконання, тобто рішень (адміністративного акту) по справі, і наголошується на анулюванні прийнятих рішень. У цьому контексті закладаються дві підстави анулювання адміністративного акту, по-перше, коли порушується сама адміністративна процедура пов'язана із проходженням служби в органах внутрішніх справ, а по-друге, коли адміністративна процедура була дотримана та відповідає вимогам норм чинного законодавства, але керівник органу не реалізував прийнятий адміністративний акт у строк, передбачений законодавством, що, у свою чергу, анулює прийнятий адміністративний акт, і в подальшому відносно керівника органу проводиться самостійна адміністративна процедура (дисциплінарне провадження).

Щирук М.О., досліджуючи адміністративно-правові інструменти забезпечення національної безпеки правоохоронними органами, дійшов висновку, що під процедурами прийняття адміністративних актів у сфері забезпечення національної безпеки правоохоронними органами слід розуміти визначений адміністративно-правовими нормами порядок вчинення процесуальних дій уповноваженими суб'єктами, спрямованих на прийняття адміністративного акта задля забезпечення правоохоронними органами стану захищеності державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу й інших національних інтересів України від реальних і потенційних загроз [20, с. 110]. У подальшому вчений наголошує, що будучи динамічним і багатоаспектним явищем, процедури прийняття адміністративних актів у сфері забезпечення національної безпеки України правоохоронними органами можуть доволі суттєво відрізнятися одна від інших, що обумовлено декількома чинниками. Одним із таких чинників є різновид адміністративного провадження. Так, найпоширенішим підходом в адміністративно-правовій літературі є поділ адміністративних проваджень на юрисдикційні та неюрисдикційні [20, с. 110].

Висновки

На підставі викладеного, сутність адміністративної процедури прийняття адміністративних актів при здійсненні превентивної діяльності Національної поліції полягає безпосередньо в тому, що остання врегульована нормами адміністративно-процедурного права, перебуває в межах повноважень органів та підрозділів Національної поліції, що передбачено нормами чинного законодавства, у тому числі внутрішньовідомчими нормативними актами, та спрямовані на вирішення конкретних, індивідуальних справ щодо забезпечення, в першу чергу, основних прав і свобод людини і громадянина, а також інтересів суспільства, по-друге, превентивної функції держави.

Таким чином, адміністративна процедура прийняття адміністративних актів при здійсненні превентивної діяльності Національної поліції має такі ознаки: 1) регла-

ментується адміністративно-процедурними нормами; 2) представлена сукупністю однорідних організаційно-розпорядчих дій, які реалізуються послідовно, в певному порядку та узгоджуються між собою; 3) метою здійснення є забезпечення превентивної функції держави; 4) забезпечується застосуванням примусових заходів; 4) є цілеспрямованою; 5) кінцевим результатом є прийняття або ухвалення індивідуального адміністративного акта.

Література

1. Про адміністративну процедуру : пояснювальна записка до проекту Закону України № 2073-IX від 17.02.2022. URL : <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/103802>.
2. Джафарова О.В. Національна поліція України як провідний суб'єкт здійснення превентивної діяльності. *Шлях успіху і перспективи розвитку (до 26 річниці заснування Харківського національного університету внутрішніх справ)*. матер. Міжнародної науково-практичної конференції (Харків, 20 лист. 2020 року). Харків : Харківський національний університет внутрішніх, 2020. С. 176-178. URI: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/11629>
3. Джафарова О.В. Дозвільна діяльність органів публічної адміністрації в Україні: питання теорії та практики: моногр. Харків: Діса плюс, 2016. 688 с. URI: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/7754>
4. Юридична енциклопедія : в 6 т./ редкол. Ю. С. Шемчушенко та ін. Київ : Укр. енцикл., 2002. Т.4. 718 с.
5. Колпаков В. К., Кузьменко О.В.-Адміністративне право України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2003. 544 с.
6. Тимощук В.П. Адміністративні акти: процедура прийняття та припинення дії : моногр. Київ : Конус-Ю, 2010. 296 с.
7. Нижник Н., Дубенко С., Мельниченко В. та ін. Державне управління в Україні: організаційно-правові засади : навч. посіб. Київ : УАДУ, 2002. 164 с.
8. Шмідт-Ассманн Е. Загальне адміністративне право як ідея врегулювання: основні засади та завдання систематики адміністративного права / Е.Шмідт-Ассманн; пер. з нім. Г. Рижков, І. Сойко, А. Баканов;

відп. ред. О. Сироїд. 2-ге вид., перероб. та доп. Київ : К.І.С., 2009. – 552 с.

9. Адміністративна процедура та адміністративні послуги : зарубіжний досвід і пропозиції для України / уклад. В. П. Тимошук. Київ : Факт, 2003. 496 с.

10. Люхтергерандт О. Проект Адміністративного процедурного кодексу України та сучасне адміністративне процедурне право. *Юридичний журнал*. 2002. № 5. С. 24–28.

11. Buchholz, Rainer *Verwaltungsverfahren und Verwaltungsentscheidungen* / Rainer Buchholz. – 1. Aufl. – Baden-Baden : Nomos Verl. Ges., 1997. 296 s.

12. Мельник Р.С. Система адміністративного права України : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2010. 417 с.

13. Лагода О. С. Адміністративна процедура: теорія і практика застосування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Ірпінь, 2007. 187 с.

14. Петювка В. В. Надання адміністративних послуг в Україні: теорія і практика : моногр. Київ : Логос, 2014. 214 с.

15. Щерба А. В. Адміністративні процедури в органах місцевого самоврядування в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2011. 198 с.

16. Будь О.А. Загальна характеристика адміністративних процедур в діяльності Національної поліції України. *Актуальні питання у сучасній науці*. Серія Право. 2022. № 3(3) 2022. С. 162-171.

17. Салманова О. Ю. Правові акти в управлінській діяльності Національної поліції України : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2016. 455 с.

18. Галіцина Н.В., Коломоєць Т.О. Адміністративно-правове регулювання порядку створення і діяльності товариств з обмеженою відповідальністю в Україні: моногр. Запоріжжя : Запорізький національний університет, 2011. 290 с.

19. Кікінчук В.Ю. Адміністративні процедури проходження служби в органах внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2010. 205 с.

20. Щирук М.О. Адміністративно-правові інструменти забезпечення національної безпеки правоохоронними органами : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2022. 276 с.

Ishchenko Ivan

PROCEDURES FOR THE ADOPTION OF ADMINISTRATIVE ACTS WHEN PERFORMING PREVENTIVE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE: CONCEPT AND CONTENT

Within the scope of the scientific article, attention is drawn to the fact that the administrative legislation of Ukraine needs a radical update, the result of which should be the introduction of a new ideology of the functioning of public authorities, their officials and other subjects who are authorized by law to exercise power management functions.

It is emphasized that the decisive place for the proper regulation of the procedure for the adoption of administrative acts in the activities of the National Police bodies, taking into account the implementation of the preventive function of the state, as well as for the correct application of the relevant administrative and legal norms, the theoretical clarification of the concepts «procedure», «legal procedure» and «administrative procedure».

It has been proven that the essence of the administrative procedure for the adoption of administrative acts in the implementation of preventive activities of the National Police lies directly in the fact that the latter is regulated by the norms of administrative and procedural law, is within the powers of the bodies and units of the National Police, which is provided for by the norms of current legislation, including internal departmental regulations acts, and are aimed at solving specific, individual cases regarding the provision, first of all, of the basic rights and freedoms of a person and citizen, as well as the interests of society, and secondly, the preventive function of the state.

The main features of the administrative procedure for adopting administrative acts in the implementation of preventive activities of the National Police are highlighted: 1) regulated by administrative and procedural norms; 2) is represented by a set of homogeneous organizational and administrative actions that are implemented consistently, in a certain order and are coordinated among themselves; 3) the purpose of implementation is to ensure the preventive function of the state; 4) is ensured by the application of coercive measures; 4) is targeted; 5) the final result is the acceptance or adoption of an individual administrative act.

Key words: administrative procedure, legal procedure, administrative act, National Police bodies, preventive function of the state, preventive activity.